

Slecht toegankelijk voor doelgroep

.....
Koert Boshouwers
redactielid
.....

De wet in gewoon Nederlands verscheen verleden jaar. De auteur, Douwe Brongers, heeft het geschreven ter verduidelijking van de belangrijkste wetten waar de Nederlandse burger mee te maken kan krijgen. Dit zijn naar zijn mening naast de Universele verklaring van de rechten van de mens ook het Europees Verdrag, de Grondwet en de Boeken 1 en 4 BW; naast de bepalingen in het BW over verbintenissenrecht ook onrechtmatige daad, koop- en ruilvereenkomsten, schenking, huur en arbeidsovereenkomsten. Tot slot heeft hij de belangrijkste artikelen uit de Wetboeken van Strafrecht en Strafvordering opgenomen.

Volgens het persbericht gaat het om een zeer compleet, handzaam en leesbaar handboek dat in geen enkel huishouden zou mogen ontbreken. Deze pretentie wordt naar mijn mening helaas niet waargemaakt.

Voor de doelgroep, volgens het omslag de Nederlander die zelf, zonder juridische hulp, wil lezen en begrijpen hoe het recht in elkaar zit, is het boek namelijk slecht toegankelijk. Voor een leek is het niet eenvoudig om een onderscheid te maken tussen de verschillende rechtsgebieden. Als de advocaat al moet nadenken in welke wet een wetsbepaling staat, dan is dit voor een niet-jurist zo goed als onmogelijk.

De artikelen zijn dan wel voorzien van een kopje, maar een trefwoordenregister ontbreekt. Men zal dus veel moeten bladeren in de verschillende wetten voor men gevonden heeft waar men naar zoekt.

De auteur voorziet bovendien alle artikelen van een of een paar trefwoorden, zodat de lezer weet waar het betrekking op heeft. Vervolgens vat hij de inhoud van het artikel, of een paar artikelen tegelijk – met alle artikelleden – samen in een paar zinnen. Hij kiest hierbij voor een eigen, doorlopende nummering, die niet altijd overeenkomt met de nummering in de wet. Aan het eind van het artikel geeft hij de originele vindplaats in de wet weer, wanneer de nummering afwijkt.

Deze opzet is niet handig. Wanneer de lezer een bepaald wetsartikel wil opzoeken, bijvoorbeeld omdat in een aan hem gerichte brief naar dit artikel wordt verwezen, kan hij het in het boek niet (snel) vinden, maar moet hij gaan zoeken.

Ook op de juistheid van de informatie valt nogal wat af te dingen. De uitleg bij sommige artikelen is zelfs ronduit onjuist. Zo staat bijvoorbeeld in art. 155 Boek 1 BW (1:136 en 1:137 BW) dat als beide echtgenoten het niet eens worden over de vraag of een bepaald goed tot het te verrekenen vermogen behoort, het automatisch onder de verrekening valt. De realiteit is (helaas) een andere.

Door de noodzaak om een wetsartikel met alle artikelleden in een paar zinnen samen te vatten, ontbreekt de ruimte voor nuancering. De woordkeuze kan de lezer makkelijk op het verkeerde been zetten, met alle ergernis en teleurstelling van dien.

Het boek zou de advocaat behulpzaam kunnen zijn bij het uitleggen van een wetsbepaling aan een cliënt, maar ook hier staat de opbouw ervan aan het snel vinden van informatie in de weg.

Ik zal het boek niet gebruiken.

De wet in gewoon Nederlands
Douwe Brongers, De wet in
gewoon Nederlands, Uitgeverij
Balans, ISBN 978 90 5018 796 1;
640 p., € 17,50.